

Drentský koroptvář

Typická
hlava
drentského
koroptváře

Drentský koroptvář

Na první pohled trochu připomíná malého münsterlandského ohaře, je však o poznání vyšší a těžší. Od německého dlouhosrstého ohaře, který je o něco větší, ho zase odlišuje kratší a jemnější hlava s tupým čenichem. Stejně jako výše jmenovaní však i drentský koroptvář patří mezi takzvané ptačí psy.

Jsou to dlouhosrstí lovečtí psi stojící na pomezí mezi ohaři a slídiči, kteří v minulosti byli - a nezřídka dodnes jsou - používáni především pro lov takzvané pernaté zvěře, tedy ptáků.

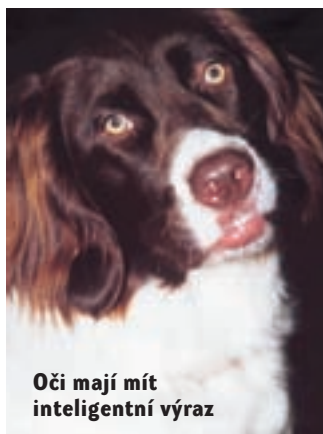
Drentsche patrijshond čili drentský koroptvář se vykytuje nejen ve zbarvení bílohnědém, ale také bílooranžovém a bíložlutém. I tím se odlišuje od ostatních podobných psů.

Nacistům navzdory

V odlehle holandské provincii Drente byly křepelky, koropt-

ve a tetřivci odnepaměti love- ni za pomoci místní variety ptačích psů. Díky izolovanosti celé oblasti se tamní psi vyznačovali ve srovnání se svými středoevropskými příbuznými některými specifickými znaky. Na obrazech starých mistrů se s tímto typem psů setkáváme už od 16. století. O samostatné plemeno v dnešním slova smyslu se však tehdy ještě nejednalo. Větší zájem o domácí plemeno paradoxně podpořili až nacisté. Když jistý Edmund Löns, chovatel münsterlandských

ohařů, přikřížil pro osvěžení krve ke své fence münsterlan-

Oči mají mít
inteligentní výraz

ďana psa z Holandska, strhla se prý v Německu bouře nevole. Námitky se týkaly toho, že se přimícháním „méněcenného“ holandského ohaře kazí „pravá německá krev“. Postupně dostaly výrazně nacionalistický nádech sahající daleko za odborný kynologický spor. Holanďanů se osočení dotklo, a tak se začali o svého původního loveckého psa intenzivně zajímat. V dubnu 1943, uprostřed druhé světové války, natruc uspořádali první přehlídku národního plemene. Už o měsíce později si ho nechali oficiálně zaregistrovat a uznat jako národní holandské plemeno. A protože vlastenecké city Holanďanů neochladly ani po válce a také proto, že staronové plemeno se svým tvůrcům docela povedlo, zájem o ně neutuchl ani v době míru.

Doma ho mají rádi

A tak drentský koroptvář ve své vlasti dodnes patří k oblíbeným loveckými psům. Na světové výstavě psů v Amsterdamu jich bylo vystaveno 30, tedy mnohem více než příbuzných německých dlouhosrstých i münsterlandských ohařů. Většina vystavovatelů byla z Holandska a poměrně vysoké číslo svědčí o zájmu, který svému národnímu plemeni Holanďané věnují.

Ročně zapisují několik set štěňat a na tamních výstavách je koroptvář vcelku běžný. Počet jedinců chovaných v zemi původu se odhaduje na více než 6 tisíc.

Děvečka pro všechno

Svou roli v tom dost možná hraje i jeho univerzálnost. Drentský koroptvář není úzce zaměřený lovecký pes. Mezi ohaři sice nepatří k nejrychlejším, jeho práce v poli není zdaleka tak elegantní jako práce anglických pointrů a setrů, ale zato je všestranný, důkladný a vytrvalý. Nejvíce se mu daří práce „před výstřelem“, pečlivě vystavuje a aportuje. Nevadí mu ani práce v hustě zarostlém terénu. Vždy se

Drenský koroptvář

pohybuje v blízkosti lovce. Nemívá ve zvyku vzdalovat se z dostřelu, stále sleduje svého vůdce a čeká na jeho pokyny. Má rád vodu a vůbec mu není proti myslí jít pro střelenou

V kostce

PŮVOD: Nizozemí

CELKOVÝ VZHLED: Větší pes vyvážené tělesné stavby, se středně dlouhou srstí, s širší lebkou a klínovitým čenichem, uši vysoko nasazené, mohutný kratší krk, vysoko nasazený bohatě osrstěný ocas dosahující až k patám

VELIKOST: Cca 55 – 63 cm, hmotnost 25 – 35 kg

SRST: Středně dlouhá, delší na uších, ocasu, krku, hrudi a zadní straně končetin

ZBARVENÍ: Bílé s hnědými nebo oranžovými plotnami

CHARAKTERISTIKA:

Přátelský, vyrovnaný, aktivní pes, učenlivý a přizpůsobivý

POTŘEBA POHYBU: Velká

UŽITÍ: Všestranný lovecký pes, sportovní rodinný pes

ROZŠÍŘENÍ: V zemi původu poměrně běžný, jinde vzácné plemeno, u nás se s největší pravděpodobností nevyskytuje

zvěř do potoka nebo rybníka. Dobře se uplatňuje i při dohledávce.

Protože i v jeho vlasti koroptví a křepelek valem ubývá, velmi dobře se dokázal přeorientovat také na bažanty, králíky a zajíce. Jako lovecké plemeno je drenský koroptvář ve své vlasti skutečně ceněn. Zájem o něj projevují zvláště takzvaní nedělní lovci, protože je schopen žít přes týden poklidným životem rodinného psa a spokojit se s loveckým vyžitím o víkend.

Kromě toho se však dokáže velmi dobře uplatnit i u nemyslivců. Dříve mu v jeho vlasti říkali „farmářský lovecký pes“ a jeho úkolem bývalo nejenom pomáhat při lovu, ale i se vším ostatním, co život na farmě přinesl. Hlídal, staral se o děti a hrál si s nimi, tahal vozíky s mlékem do města i včelíny z louky, proháněl myši a také potkany udržoval v uctivé vzdálenosti od domu. Teprve o víkend, jakoby za odměnu, mohl po boku hospodáře vyrazit na vřesoviště a do polí, aby tam vystavoval koroptve, a ke kanálům, aby zde tahal z vody kachny.

Umí víc než lovit koroptve

Díky původní všestrannosti jsou i dnešní možnosti uplatnění drenského koroptváře širší než bývá u ohařů zvykem. Mnoho lidí, zatím především v jeho rodné zemi, zjistilo, že koroptvář umí víc než jen lovit koroptve. Že sice má dobré vlastnosti loveckého

psa, ale navíc je i skvělým, vyrovnaným společníkem. Spokojený dokáže být nejen po boku aktivních myslivců, ale i v běžných rodinách, pokud jsou dostatečně aktivní,

„Jako lovec je ve své vlasti skutečně velmi ceněn.“

žijí pokud možno na venkově a rády vyrazí do přírody. Bývá inteligentní, učenlivý, poslušný a vstřícný. Dokáže hlídat v tom smyslu, že na cizí lidi upozorní, ale jeho vztah k lidem je v zásadě přátelský. Lovecká vášň ho nestravuje natolik, aby ztrácel nad sebou kontrolu. Při dobré výchově

a pokud mu majitel poskytne dostatek pohybu a zábavy, s ním ani v přírodě nebudou problémy. Vždy to byl pes, od kterého se požadovala těsná spolupráce s lovcem, nikoliv lov na vlastní pěst. To ovlivnilo jeho povahu, a i proto dnes dokáže být poslušným průvodcem a společníkem.

Asi nelze předpokládat, že by se drenský koroptvář někdy dočkal celosvětové popularity nebo se výrazněji rozšířil i u nás. I když je to pěkný, líbivý pes s příjemnou povahou, jeho roli v našich končinách dokážou zastat příbuzná plemena vzniklá ve středoevropském prostoru, především münsterlandští ohaři.

Za zkoušku by možná stálo, jak to je s jeho v literatuře tolik vychvalovanou všestranností a přizpůsobivostí i jiným než loveckým rolím.

A určitě není na škodu zjištění, že „naši“ dlouhosrstí ohaři nejsou jediní na světě, ale mají své protějšky i jinde v Evropě.

Lea Smrčková